

РЕШЕНИЕ

№ 2055

гр. Пловдив, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20215330118218 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявени от М. Л. П. против „ЕОС Матрикс“ ЕООД кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 439 ГПК за приемане за установено, че ищецът не дължи сумата от 12 132, 58 лв. – главница дължима по Договор за потребителски кредит от 05.01.2010 г., сключен с „Обединена българска банка“ АД, ведно със законна лихва считано от 23.08.2012 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от 836, 08 лв. – договорна лихва за периода от 29.09.2011 г. до 22.08.2012 г., сумата от 11 130, 46 лв. – наказателна лихва за периода от 29.09.2011 г. до 22.08.2012 г. и сумата от 920, 36 лв. – разноси, по изпълнителен лист от 27.08.2012 г., издаден в полза на „Обединена българска банка“ АД по ч.гр.д. № 13180/2010 г. по описа на Районен съд – Пловдив, вземането по което е прехвърлено в полза на ответника, и за принудителното събиране на което е образувано ***** по описа на ***** с ***** и район на действие Окръжен съд – Пловдив, поради погасяване на вземането по давност.

В исковата молба се твърди, че в полза на „Обединена българска банка“ АД е издадена Заповед № 8174/27.08.2012 г. за изпълнение на парично

задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист от 27.08.2012 г. по ч.гр.д. № 13180/2012 г. по описа на Районен съд – Пловдив. Сочи, че за принудителното събиране на вземането е образувано ***** по описа на ***** с ***** и район на действие Окръжен съд – Пловдив, по молба на „Обединена българска банка“ АД от 31.08.2012 г. Твърди, че молба на ищеца от 31.07.2018 г. ищецът е конституиран като взискател по изпълнителното дело на основание чл. 429, ал. 1 ГПК. Сочи, че против заповедта за изпълнение не е депозирано възражение, поради което от момента на влизането ѝ в сила – 18.07.2014 г., е започнала да тече погасителната давност по отношение на вземането. Пзовава се на тълкувателната практика на Върховния касационен съд, като счита, че на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради неизвършване на изпълнителни действия, изпълнителното производство следва да се счита прекратено по силата на закона на 18.07.2016 г. Твърди, че след този момент предприетите изпълнителни действия не са от естество да доведат до прекъсване на давността по отношение на вземането. Поддържа, че давността, започнала да тече на 18.07.2014 г., е изтекла на 18.07.2019 г., към който момент вземането се е погасило по давност. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявените искове.

Ответникът „ЕОС Матрикс“ ЕООД е депозирал в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба, в който се излагат съображения за нейната неоснователност. Оспорва твърденията на ищеца, че в хода на изпълнителното производство е изтекъл срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, респ. – срокът на погасителната давност, тъй като тези срокове са прекъсвани многократно. Твърди, че искането на взискателя да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, независимо дали действия по реализирането му са предприети от частния съдебен изпълнител и дали предприемането му е довело до резултат. Счита, че разясненията на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ВКС, с което се отменя Постановление № 3/18.11.1980 г. на Пленума на ВС, следва да намерят приложение едва от датата на постановяване на тълкувателното решение, в който смисъл се позовава на практика на Върховния касационен съд. Моли за приложение на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение. По така изложените съображения счита, че правото на индивидуално изпълнение не е погасено.

При условията на евентуалност поддържа, че изтичането на давностния срок води до погасяване на правото на принудително изпълнение, но не и на вземането. Предвид така посоченото се моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК във вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК.

Първоинстанционният съд е сезиран с допустима искова претенция по чл. 439 ГПК за установяване недължимостта на вземане, за принудителното събиране на което е образувано изпълнително производство, поради погасяването му по давност.

Това е така, тъй като давността не се прилага служебно, т.е. изтичането на предвидения в закона срок на бездействие на носителя на субективното право на вземане не е достатъчно, за да се приложат последиците от настъпилото погасяване на възможността за принудително реализиране на публичното задължение. Необходимо е длъжникът да направи изрично волеизявление, с което да се позове на изтеклата давност. Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 7 ГПК съдебният изпълнител може да прекрати изпълнителното производство, когато бъде представено влязло в сила съдебно решение, с което е уважен иск по чл. 439 ГПК, т. е. признато е за установено, че не са налице материално-правните предпоставки за законност на изпълнителния процес, включително поради погасяване на задължението по давност. Единственият способ за защита на длъжника в хипотеза на поддържано твърдение за изтекла погасителна давност по отношение на вземане остава предявяването на иск - отрицателния установителен иск по чл. 439 ГПК, предявен преди да е приключило принудителното събиране на вземането.

Установява се, че със Заповед № 8174/27.08.2012 г. за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, издадена по ч.гр.д. № 13180/2012 г. по описа на Районен съд – Пловдив е разпоредено длъжникът М. Л. П. да заплати в полза на „Обединена българска банка“ АД следните суми: сумата от 12 132, 58 лв. – главница дължима по Договор за потребителски кредит от 05.01.2010 г., сключен с „Обединена българска банка“ АД, ведно със законна

лихва считано от 23.08.2012 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от 836, 08 лв. – договорна лихва за периода от 29.09.2011 г. до 22.08.2012 г., сумата от 11 130, 46 лв. – наказателна лихва за периода от 29.09.2011 г. до 22.08.2012 г. и сумата от 920, 36 лв. – разноси, по изпълнителен лист от 27.08.2012 г.

От материалите по приложеното по делото № ***** по описа на ***** с ***** на КЧСИ, се установява, че изпълнителното производство е образувано с разпореждане по молба на вискателя „Обединена българска банка“ АД от 31.08.2012 г.

Със задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ) - насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Посочено е, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прието е, че нова давност започва да тече с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. На следващо място в мотивите на решението е уточнено, че ищецът няма нужда да поддържа висящността на иския

процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на pazач, отваряне на помещения и изнасяне на 24 вещите на длъжника и др.), както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.

Между страните в производството е безспорно, че вземанията, предмет на издадената по ч.гр.д. № 13180/2012 г. по описа на Районен съд – Пловдив заповед за изпълнение са такива на основание договор за потребителски кредит от 05.01.2010 г., сключен между „ОББ“ АД и ищеца, както и че заповедта за изпълнение е влязла в законна сила, тъй като против последната не е било депозирано възражение в срок. Вземането, предмет на издадената заповед за изпълнение да се погасява с изтичане на общата – петгодишна давност. Следва да се посочи, че заповедното производство е постигнало своята нормативна цел, когато заповедта за изпълнение влезе в сила. Установеното с влязла в сила заповед за изпълнение вземане е ликвидно, т.е. безспорно установено по основание и размер – арг. чл. 371 ГПК. Съдебно установеното вземане с влязла в сила заповед за изпълнение не може да бъде оспорвано от длъжника след изтичане на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК. Единственото изключение е уредено в правната норма на чл. 424 ГПК, като вземането може да бъде оспорено по исков ред, само в случай че бъдат открити нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да бъдат известни на длъжника до изтичането на срока за подаване на възражението или с които не е могъл да се снабди в същия срок.

При съобразяване на задължителните за съдилищата разяснения, дадени с посоченото тълкувателно решение, съдът установи, че в хода на образуваното изпълнително производство давността за погасяване правото на принудително изпълнение на вземането, предмет на изпълнителното производство, се е прекъсвала многократно.

Давността по отношение на вземането, предмет на издадения изпълнителен лист е прекъсната с депозиране на молбата от **31.08.2012 г.** на цедента „ОББ“ АД за образуване на изпълнителното производство, тъй като в

молбата на взыскателя са посочени конкретните изпълнителни действия, които да бъдат предприети от съдебния изпълнител за удовлетворяване на претендираното вземане. В последната е обективизирано искане за налагане на заповед по вземанията на длъжника, респ. възбрана по отношение на притежаваните от него недвижими имоти, като последните представляват позоваване на конкретен изпълнителен способ, който съдебният изпълнител е длъжен да предприеме и което искане води до прекъсване на погасителната давност за вземането. В този смисъл е практиката на Върховния касационен съд, постановена след приемане на цитираното тълкувателно решение, обективизирана в *Решение № 42/26.02.2016 г. по гр.д. № 1812/2015 г., ГК, II т.о. на ВКС*.

До прекъсване на давността се е достигнало и на 31.10.2012 г. с разпореждане на съдебния изпълнител за насрочване на опис по отношение на движимите вещи на длъжника.

Давността след това е прекъсната с депозиране на молби от взыскателя „ОББ“ АД на 16.06.2014 г., 18.03.2016 г., 03.02.2017 г., с които е поискано да бъде насрочен опис по отношение на движимите вещи на длъжника, като такъв е насрочен с разпореждания на съдебния изпълнител на 09.09.2014 г., 24.03.2015 г. и на 08.06.2017 г.

С насрочването на опис се е достигнало до прекъсване на давността по отношение на задължението на посочените дати. Наистина тези изпълнителни действия не са били реално осъществени от съдебния изпълнител, но по този начин последният е насочил изпълнението чрез приложение на конкретен изпълнителен способ, а именно – „Изпълнение върху движими вещи“, към който именно се пристъпва с насрочване на опис на движимите вещи. Самият опис на движими вещи по смисъла на чл. 465 ГПК е в изпълнение на съответния изпълнителен способ, свързан с опис на вещите, оценка и тяхната продажба. В този смисъл са и постановките на т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че прекъсва давността **предприемането** на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, каквото изпълнително действие е насрочването на опис.

Давността е прекъсвана и с посочените молби с искане извършване на изпълнителни действия. Искането на кредитора за прилагане на определен

изпълнителен способ само по себе си е достатъчно за прекъсване на давността, независимо дали действия по реализирането му са предприети от ЧСИ. В този смисъл е и трайната практика на различните състави на Пловдивски окръжен съд - решение № 32 от 09.01.2017 г. по гр. д. № 24/2017 г. на VI състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 423 от 27.03.2018 г. по в. гр. д. № 647/2018 г. на IX състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 1034 от 31.07.2017 г. по гр. д. № 1148/2017 г. на VIII състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 1565 от 07.12.2017 г. по гр. д. № 2461/2017 г. на VII състав на Окръжен съд – Пловдив, решение № 514 от 16.04.2018 г. по в. гр. д. № 387/2018 г. на XIV състав на Окръжен съд – Пловдив.

В цитираната практика по безпротиворечив начин се приема, че за нуждите на преценката дали изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК и дали вземането на кредитора е погасено по давност е без значение дали искането от вискателя за предприемане на определен изпълнителен способ е последвано от извършването на валидни изпълнителни действия, както и дали те са били успешни. От значение е кредиторската пасивност, респективно активност. В случай на процесуална активност на кредитора, ако той е поддържал висящността на изпълнителния процес с регулярни искания за прилагане на нови изпълнителни способности, той не следва да бъде санкциониран с прекратяване на производството и с обявяване на вземането му за погасено по давност, поради евентуално бездействие на съдебния изпълнител или безуспешност на посочения изпълнителен способ.

Давността е прекъсната и с налагането на заповор върху банковите сметки на длъжника при „Юробанк България“ АД и „Обединена българска банка“ АД, наложени с разпореждане на съдебния изпълнител от 21.09.2017 г. Тези изпълнителни способности следва да се считат приложени от датата на получаване на заповорното съобщение от страна на третото задължено лице, а именно – 27.09.2017 г., като този момент следва да бъде съобразен по отношение на прекъсване на давността, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 450, ал. 3 ГПК заповорът върху вземането на длъжника се счита наложен спрямо третото задължено лице от деня, когато му е връчено заповорното съобщение.

Процесуална последица от наложения заповор е възможността, при липса

на доброволно изпълнение, съдебният изпълнител да възложи запорираното вземане на вискателя за събиране или вместо плащане по реда на чл. 510 ГПК, затова запорът върху вземания на длъжника представлява изпълнително действие, което е част от предвидения в ГПК изпълнителния способ „Изпълнение върху вземания на длъжника“. В този смисъл е и практиката на Върховния касационен съд, постановена с *Определение № 281/26.03.2019 г. по гр.д. № 345/2019 г., ГК, IV г.о.*

По молба на ответника от 31.07.2018 г. последният е конституиран в качеството му на вискател в производството, като в молбата е направено искане за налагане на запор по отношение на вземанията на длъжника, което е довело до прекъсване на давността.

Давността е прекъсната отново и с молба на вискателя „ЕОС Матрикс“ ЕООД от 13.05.2019 г. и 19.04.2021 г., с искане за прилагане на изпълнителни действия по отношение на длъжника.

Между всеки две последователни действия от така изброените **не** е изтекъл период от две години, което да доведе до настъпване на „перемпция“ съгласно чл.433, ал.1, т.8 ГПК. Поради това съдът приема, че изпълнителното дело не се е прекратило по право по силата на закона.

Предвид така приетото от фактическа страна и доколкото давността за вземането е многократно прекъсвана в хода на изпълнителното производство, към момента на депозиране на исковата молба вземанията, предмет на производството по делото, давността, започнала да тече от 19.04.2021 г., към който момент последно е прекъсната с депозиране на молба от вискателя, не е изтекла.

По така изложените съображения предявените искове следва да бъдат отхвърлени.

С оглед изхода на правния спор в полза на ответника и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК се следват разноси, но не подлежат на присъждане, доколкото такива не са сторени.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. Л. П., ЕГН *****, със съдебен

адрес – гр. П., ул. ***** – чрез адв. Д., против „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Рачо Петков - Казанджията“ № 4-6, кумулативно обективно съединени установителни искиове с правно основание чл. 439 ГПК за приемане за установено, че ищецът не дължи сумата от 12 132, 58 лв. – главница дължима по Договор за потребителски кредит от 05.01.2010 г., сключен с „Обединена българска банка“ АД, ведно със законна лихва считано от 23.08.2012 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от 836, 08 лв. – договорна лихва за периода от 29.09.2011 г. до 22.08.2012 г., сумата от 11 130, 46 лв. – наказателна лихва за периода от 29.09.2011 г. до 22.08.2012 г. и сумата от 920, 36 лв. – разноси, по изпълнителен лист от 27.08.2012 г., издаден в полза на „Обединена българска банка“ АД по ч.гр.д. № 13180/2010 г. по описа на Районен съд – Пловдив, вземането по което е прехвърлено в полза на ответника, и за принудителното събиране на което е образувано ***** по описа на ***** с ***** и район на действие Окръжен съд – Пловдив, поради погасяване на вземането по давност.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в **двуседмичен** срок, от връчването му на страните, с въззивна жалба пред Окръжен съд – Пловдив.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____